

iskovalci — samo na dvojen način: ali postanejo Slovenci tudi po zavesti ali pa izgube tudi objektivne znake slovenstva in se ponemčijo tudi po jeziku. Zato je pa tembolj važno vprašanje vzrokov tega kriččega nesoglasja med objektivnim jezikovnim stanjem in subjektivno narodno zavestjo. (Dalje.)

Ekvinokcij

Anton Debeljak

Učakal spet sem čas enakonočja.
Vladarsko žezlo Sušec si lastí.
Nemir drhti od hoj in iz hrastí,
vihar vrši prek polja in pobočja.

Že slednji stvor iz plodnega območja
kleče ljubezen sveto zdaj časti,
nikjer ne vidi zanke ne pasti,
kaj naglo zdaj se najdejo sozvočja.

Kako pa s tabo, počrneli panj,
pomladna vihra ti osrčje stresa,
še v sebi čutiš krila plodnih sanj?

Kar slutim, da zdaj zdaj odpreš očesa,
da z vsakim vlakencem se braniš konca
in tiho vpiješ: Sonca, sonca, sonca!

Svoboda

Ferdo Kozak

I.

V večer je zavrnil vlak in razsvetljena vrsta vagonov se je utrnila skozi predmestje. Soj steklene mesečine je ostal na mokrih tračnicah za njimi, oblaki pare po golem grmovju.

Praga—Pariz—London!

Sedaj sede v zakurjenih kupejih tisti, ki odhajajo, in pod njihovimi sedeži grmi pesem železnih koles. Nekateri se pri oknih še poslavljaajo od mesta, drugi so že privlekli iz kovčegov knjige ali volnene odeje, iz kota je zadišalo po pomarančah. Nekdo se smeje, zunaj vriska stroj.

V tak zakurjeni kupe se je stisnila tudi moja želja.